

ת"ד 8580/01/14 - מדינת ישראל נגד ריטה שניידר

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 8580-01-14 מדינת ישראל נ' שניידר

13 מאי 2015

בפני כב' השופטת נועה חקלאי
המאשימה
נגד
נאשם
מדינת ישראל
ריטה שניידר

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עדי תפוחי.

ב"כ נאשמת - עו"ד לימור ליאור.

נאשמת בעצמה.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בו הואשמה כי ביום 26.7.13 בשעה 15:15 נהגה ברכב ופגעה בשטיילו פבל, יליד 1930 (להלן הולך הרגל) אשר חצה את הכביש במעבר החצייה.

הנאשמת נהגה ברשלנות בכך שלא אפשרה להולך הרגל לחצות את מעבר החצייה בבטחה ופגעה בו.

כתוצאה מכך נחבל הולך הרגל חבלות של ממש, בדמות דימום מהאף, חתכים בפנים, שבר ברדיוס הסיטאלי הימני, דימום עכבישי טמפורלי מימין, דימום סובארכנוידלי טמפורלי מימין, שברים מרובים בדופן מדיאלי ליטרלי של מערכת הלסת הימנית, שבר בזיגומה ושבר מרוסק ברצפת ארובת עין.

הוראות החיקוק שיוחסו לנאשמת בכתב האישום הן:

עבירות בניגוד תקנות 21(ב) ו-67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א 1961, וסעיפים 262(2), 38(3), 38(2) לפקודת

התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961.

ביום 12.5.14 הודתה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום והורשעה על פי הודאתה ע"י כב' השופט מאושר.

לבקשת בא כוחה, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינה.

בנוסף, בהסכמת הצדדים, הורה בית המשפט על פסילתה של הנאשמת מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה וזאת עד לתום ההליכים נגדה.

ביום 26.11.14, לבקשת ב"כ הנאשמת, קצב בית המשפט את הפסילה עד תום ההליכים לתקופה של ששה חודשים שמנינם מיום 2.5.14, מועד מתן ההחלטה על הפסילה.

ביום 25.11.14 התקבל בבית המשפט תסקיר משירות המבחן אשר סקר בקצרה את הרקע האישי של הנאשמת, את הרקע המשפחתי, את נסיבות העבירה הנוכחית ואת גורמי הסיכון והאפשרות לשיקום.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשמת אשר השתלבה באופן תקין במסגרות השונות בחייה, השלימה מסלול תקין של השכלה, עבודה והקמת משפחה.

לאחר פרישתה מגמלאות מהווה דמות טיפולית פעילה ומשמעותית לנכדיה.

הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן את גרימת התאונה כטעות אנוש ושיקול דעת מוטעה תוך ביטוי דאגה לנפגע.

שירות המבחן התרשם כי התאונה וההליך המשפטי היוו גורם משמעותי ומרתיע ביותר עבורה.

לפיכך, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת עונש חינוכי ומוחשי של צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות.

שירות המבחן המליץ להפחית מתקופת הפסילה וזאת בשל הקשיים שתוארו על ידי הנאשמת והצורך שלה ברשיון הנהיגה לשם הסעת נכדיה.

שירות המבחן הרכיב תכנית של"צ בהיקף של 120 שעות במעון רב תכליתי "סיגליות" באשדוד בתפקיד של סיוע בכתות.

ביום 9.2.15 הודיעה המאשימה לראשונה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל.

בנסיבות אלו, ביקש ב"כ הנאשמת כי הדיון יידחה על מנת לשוחח עם ראש לשכת תביעות.

ב"כ הנאשמת אף ציין כי במידה והמאשימה תבקש לעדכן לדבר מצבו הרפואי של הולך הרגל יבקש כי הדבר ייעשה באמצעות מסמכים רפואיים רלוונטיים.

לבקשת ב"כ הנאשמת, נדחה הדיון ליום 24.3.15.

ביום 24.3.15 ביקשה המאשימה לדחות פעם נוספת את הטיעונים לעונש.

לדבריה, שוחחה טלפונית עם בתו של הולך הרגל אשר אמרה כי תתייצב לדיון אך לא התייצבה, לא היא ולא הולך הרגל עצמו.

ב"כ המאשימה ציינה כי אין בידה אינדיקציה באשר למצבו הרפואי של הולך הרגל נכון להיום ועל כן התבקשה הדחייה על מנת לברר את מצבו של הנפגע ובהתאם לכך לעדכן את ב"כ הנאשמת בדבר עמדתם העונשית.

בהסכמת ב"כ הנאשמת נדחה הדיון ליום 15.4.15.

טיעוני המאשימה לעונש

ביום 15.4.15 טענו הצדדים לעונש.

הולך הרגל הנפגע לא התייצב לדיון וזאת בשל מצבו הרפואי וגילו המתקדם (בן 85).

המאשימה לא הציגה נתונים עדכניים בדבר מצבו הרפואי של הולך הרגל.

המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב (ת/1), הוגשו תעודות רפואיות של הנפגע (ת/5), הוגשו תמונות של רכב הנאשמת (ת/4) והרשעותיה הקודמות של הנאשמת (ת/3).

המאשימה ציינה בטיעוניה כי מדובר באירוע חמור אשר תוצאותיו קשות.

החומרה מתבטאת בכך שהתאונה התרחשה במעבר חצייה, שהוא "קודש הקודשים" של הולך הרגל.

המאשימה הפנתה לתמונות בהן נראית השמשה המנופצת ברכבה של הנאשמת (ת/4) ואשר לדבריה, יש בכך כדי ללמד על עוצמת הפגיעה הקשה מאוד בהולך הרגל.

ב"כ המאשימה טוענת שלפני התאונה לא נזקק הולך הרגל לסייעוד וכעת מטופל סיעודית, סובל מכאבי ראש וסחרחורות.

ב"כ המאשימה ביקשה להחמיר בעונשה של הנאשמת, להעדיף את האינטרס הציבורי ולא את האינטרס האישי של הנאשמת כפי שעולה לדעתה מתסקיר שירות המבחן.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה אשר תומכת בעמדתה (ת/2).

לפיכך עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה בת שנים, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי כספי להולך הרגל.

טיעוני ההגנה לעונש

ההגנה ביקשה שלא להחמיר בעונשה של הנאשמת.

ב"כ הנאשמת ציין כי אין מקום להתייחס לתיק זה כפי שמתייחסת המאשימה כאל תיק שתוצאתו כמעט קטלנית. ב"כ הנאשמת טוען כי אין בידי בית המשפט ראיות לכך שהחבלות אשר נחבל הולך הרגל הן חבלות קשות ביותר, לא הובא רופא, לא צוין מה גודל השבר, לא צוינה כמות החתכים שנגרמו, אין מידע האם השבר התאחה, האם נדרש לניתוח.

לדבריו, למרות דחיות חוזרות ונשנות, אך בשל רצונה של המאשימה לבדוק את מצבו העדכני של הולך הרגל, לא הובא ולו מסמך אחד בדבר מצבו הרפואי המעודכן.

ב"כ הנאשמת טען כי טיעוני ב"כ המאשימה בדבר מצבו הרפואי העדכני של הולך הרגל הינם בגדר שמועה. לדבריו, לא הוכח כל קשר בין מצבו הנטען לבין התרחשות התאונה. לדבריו, מדובר בהולך רגל מבוגר שאין ברי שהשפעה בשל גילו על בריאותו ותפקודו המנטלי אמורה להיות ממשית.

לדברי ב"כ הנאשמת, הטיפול אשר קיבל הולך הרגל כפי העולה מהתעודות הרפואיות הוא טיפול שמרני ולדבריו הפגיעות בהן נפגע הן כאלו אשר מחלימות ומתאחות עם הזמן ולא הובאה כל אינדיקציה כי הולך הרגל לא החלים מפגיעות אלו.

לדברי ב"כ הנאשמת, הנאשמת ראתה את הולך הרגל מדי יום בקניון אשדוד, מתהלך ללא סיוע ומתנהג כאחד האדם וכי לכאורה לא ניכרו עליו הפגיעות אשר נגרמו לו בתאונה.

ב"כ הנאשמת הפנה לעברה התעבורתי של הנאשמת אשר נוהגת מזה 25 שנה ולחובתה הרשעה אחת בלבד מסוג ברירת משפט. מדובר בעבירה משנת 2004 אשר התיישנה זה מכבר.

ב"כ הנאשמת הפנה לכך שמדובר במעידה חד פעמית.

ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת למדה את הלקח והפנימה והראיה לכך שהיא עצמה ביקשה בסמוך לאחר קרות התאונה להיפסל מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של ששה חודשים.

ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת ולצורך שלה ברשיון נהיגה על מנת לסייע בטיפול בנכדיה.

ב"כ הנאשמת הפנה לתסקיר שירות המבחן אשר המליץ על עונש מוחשי בדמות 120 שעות של"צ וציין כי הנאשמת אף

מוכנה לבצע שעות של"צ נוספות אם יהיה בכך כדי להביא לכך שלא תוטל עליה פסילה נוספת.

באשר לפיצוי הכספי, טוען ב"כ הנאשמת, כי עניין זה מכוסה בחוק הפל"ד וכי אין מקום לעוד פיצוי נוסף.

לפיכך, ביקש ב"כ הנאשמת שבית המשפט יימנע מלהטיל על הנאשמת רכיב נוסף של פסילה ויסתפק בענישה בדמות של"צ.

בסיום הטיעונים ביקשה אף הנאשמת לומר דברים.

הנאשמת חזרה וציינה כי היא ראתה את הולך הרגל מסתובב במרכז השכונתי ללא מטפלת וכי הוא נראה לה "בסדר גמור".

הנאשמת הביעה רצונה לבצע של"צ אפילו מס' שעות העולה על התכנית אשר גובשה לה ע"י שירות המבחן וחזרה וביקשה שלא יילקח לה הרשיון.

הנאשמת מציינת כי מזה שנתיים שהיא במתח בשל המשפט המתנהל.

דין והכרעה

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין יש ראש וראשית לכל לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה כאשר העיקרון המנחה הוא עיקרון ההלימה: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמה של הנאשמת ובין סוג ומידת העונש המוטל עליה.

הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירה בתיק זה הינו שמירה על שלום הציבור ועל שלמות גופו של אדם.

מידת הפגיעה בערך המוגן בנסיבות אלו הינה בינונית, זאת בשל העובדה כי התאונה התרחשה בתחום מעבר החצייה ובשל חומרת החבלות אשר נגרמו להולך הרגל.

לאחר שעיינתי בעובדות המפורטות בכתב האישום ובמוצגים אשר הוגשו לי על ידי הצדדים, מצאתי כי הרשלנות בנסיבות תיק זה הינה ברף הבינוני.

באשר לתוצאות התאונה, לבית המשפט הוגש תעודה רפואית של הולך הרגל (ת/5).

מהתעודה עולה כי הולך הרגל היה מאושפז בעקבות התאונה במשך ששה ימים.

מהתעודה עולה כי הולך הרגל בן 83 וכן מצוינות מחלות הרקע של הולך הרגל, לרבות העובדה שזמן לא רב לפני התאונה נחבל וסבל משברים בצלעות ימין.

מהתעודה עולה כי כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל בראשו ובפניו.

בתעודה הרפואית מפורטים שברים מרובים, חלקם ישנים מלפני קרות התאונה (שברים בצלעות) וחלקם כתוצאה מהתאונה (שברים מרובים בעצמות הפנים).

בתעודה מצוין כי הולך הרגל אושפז לצורך השגחה. אין תיעוד כי עבר ניתוח כתוצאה מהתאונה וצוין כי הוא משתחרר לביתו במצב טוב.

צודק ב"כ הנאשמת כי בית המשפט אינו מומחה ברפואה ואינו יכול, על סמך התעודה הרפואית, לקבוע באופן מקצועי את חומרת הפגיעות.

עם זאת, בהחלט ניתן להתרשם כי מחד אין מדובר בחבלות קלות כי אם בשברים מרובים שנגרמו בעצמות הפנים של הולך הרגל. מאידך, אין המדובר בפגיעות כה חמורות אשר ניתן לומר עליהן כי הן כמעט קטלניות וראיה לכך שהולך הרגל שוחרר כעבור ששה ימים לביתו במצב טוב וללא השגחה.

כן מקובלת עליי עמדתו של ב"כ הנאשמת כי אין תימוכין לטיעוני המאשימה לפיה הולך הרגל הפך סיעודי כתוצאה מהתאונה. לא הובא לכך כל תיעוד רפואי. זאת ועוד, דווקא מהתעודה הרפואית אשר הוגשה עולה כי הולך הרגל שבר צלעות מרובות באירוע שקדם לאירוע התאונה ויכול שהיה באלו כדי להביא להידרדרות במצבו הרפואי ככל שאכן הייתה התדרדרות כזו.

הולך הרגל לא התייצב בפני בית המשפט כך שבית המשפט לא יכול היה להתרשם ממצבו נכון למועד גזירת הדין ומהשלכות הפגיעות שנגרמו לו כתוצאה מהתאונה לאורך זמן.

אשר על כן ובנותני את הדעת לחבלות שנגרמו להולך הרגל, ולמידת הרשלנות אותה קבעתי כרשלנות ברף הבינוני, ותוך שלקחתי בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 ט לחוק העונשין מצאתי כי **מתחם העונש ההולם נע בין 30-6 חודשי פסילה, בלוויית פסילה מותנית וקנס. באשר לרכיב המאסר אני קובעת שהרף התחתון של המתחם הינו ללא מאסר כלל בעוד הרף העליון הוא מאסר של קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות.**

על המתחם ההולם ניתן ללמוד, בין היתר, מפסקי הדין שלהלן:

רע"פ 7208/14 יהושע מרגוליס נ' מ"י, הש' א. שהם, 12.11.14 (רשלנות (סעיף 62(2)), סטייה, 3 נוסעים נחבלו חבלות של ממש בדמות שבר בשן ודימום בשפתיים, שברים באגן, בלסת ובירך, הנשמה וניתוח. גזר הדין- 10 חודשי פסילה בניכוי 60 ימי פס"מ, פע"ת וקנס).

רע"פ 2648/14 יעקב ביריוטי נ' מ"י, הש' א. שהם, 10.4.14 (רשלנות (סעיף 62(2)), נהג אוטובוס מקצועי, סגר דלתות אוטובוס בזמן עליית נוסע וכתוצאה מכך נוסע נפל ונחבל- שבר בצלעות ואשפוז למספר ימים. גזר הדין- 3 חודשי פסילה, 100 שעות של"צ, פע"ת וקנס).

רע"פ 8035/13 חנן אחרר נ' מ"י, הש' ח. מלצר, 6.3.14 (נהיגה רשלנית, פגיעה במעבר חצייה, שני הולכי רגל, שברים באגן ובמקומות נוספים ופגיעה באיברים פנימיים. גזר הדין- 18 חודשי פסילה, פע"ת, קנס והתחייבות).

רע"פ 8767/13 שמעון לביא נ' מ"י, הש' א. שהם, 3.3.14. (רשלנות (סעיף 62(2)), אי מתן זכות קדימה, רוכב אופנוע נפגע, שברים בצלעות ואשפוז ממושך. גזר הדין- 10 חודשי פסילה, פע"ת וקנס).

רע"פ 1420/13 איגור זורקובסקי נ' מ"י, הש' א. שהם, 21.2.13 (חוסר זהירות (21(ג)), נסיעה לאחור בתחנת דלק, פגיעה בהולכת רגל קשישה- שברים בכף הרגל. גזר הדין- 7 חודשי פסילה, פע"ת וקנס).

עפ"ת 36004-02-14 חנן טויזר נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ, 9.6.14 (רשלנות, מעבר חציה, להולך הרגל נגרמו חבלות של ממש). בית המשפט דחה את הערעור על קולת העונש (הוטל עונש של 45 ימי פסילה, על אף היותו חריג, אך הגדיל שעות השל"צ מ- 300 ל- 400).

עפ"ת 10348-03-14 מרים לוגסי נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף, 13.3.14. (רשלנות (סעיף 62(2)), איבוד שליטה ברכב ללא סיבה סבירה וסטייה, לנאשמת נגרמו חבלות של ממש בין היתר חבלת ראש עם אמנזיה. גזר הדין (במסגרת הסדר טיעון)- 5 חודשי פסילה, פע"ת וקנס).

עפ"ת 3186-09-13 ערן מלול נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ, 21.10.13 (אי מתן זכות קדימה, חוסר זהירות, חבלות של ממש בדמות המטומה, שברים בצלעות ובקרסול, שיקום. רף רשלנות בינוני. ביה"מ המחוזי קיבל את הערעור וקבע כי עונש פסילה בן 11 חודשים בנסיבות העניין הוא ראוי ואולם נוכח העונשים הנלווים הכוללים 200 שעות של"צ והסכמת המערער לפצות את המתלונן מצדיקים הפחתה ברכיב הפסילה. גזר הדין- 200 שעות של"צ, 8 חודשי פסילה, פע"ת, התחייבות, קנס ופיצוי).

עפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ, 17.7.13. (נסיעה לאחור במגרש חנייה, פגיעה בהולכת רגל שעמדה רכונה על גבי תא המטען של מכוניתה, חבלות, שברים בעצמות הירכיים, ניתוח ושיקום. גזר הדין- 12 חודשי פסילה, פע"ת וקנס).

עפ"ת 46532-03-13 משה אדזיאשוילי נ' מ"י, הש' כ. סעב, 1.6.13. (נהג אוטובוס, פניית פרסה מבלי לשים לב למתרחש בדרך, הנהג המעורב שבר בסטרנום. גזר הדין- 4 חודשי פסילה בניכוי חודשיים מנהלית, פע"ת וקנס).

עפ"ת 42785-04-13 שמואל מוסיוב נ' מ"י, הש' ר. בן יוסף, 9.5.13. (נהג מונית, המשיך בנסיעה טרם ירדת הנוסעת, הנוסעת נפלה ונחבלה ונגרם לה שבר בכף הרגל. גזר הדין- חודשיים פסילה, פע"ת וקנס).

עפ"ת 30822-01-13 אבידן נ' מ"י, הש' א. כהן, 6.3.13. (מהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך. התנגשות ברכב מאחור. 2 נוסעות נחבלו חבלות של ממש, האחת סבלה משבר בכף היד והשנייה שבר ברדיוס הדיסטלי ונזקקה לניתוח וקיבוע השבר באמצעות פלטה וברגים. גזר הדין- 8 חודשי פסילה, פע"ת, קנס והתחייבות).

עפ"ת 44705-11-11 ויקטור צלח נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף, 22.12.11 (נסיעה לאחור באי זהירות, קשישה נחבלה חבלות של ממש בדמות שבר, המטומה ופריקת מפרק נזקקה לאשפוז. ביה"מ המחוזי התערב בעונש פסילה שהושת על המבקש למשך שנה משיקולים של תוצאות התאונה (הנפגעת הבריאה), עבר מקל, גיל המערער, היזקקותו לרישיון, נכותו, רשלנות תורמת והימשכות ההליכים. גזר הדין - 7 חודשי פסילה, פע"ת וקנס).

עפ"ת (נצרת) 20418-06-11 חוסני מוראד נ. מ"י. פסק דין מיום 3.8.11. הנאשם הורשע בסטיה מנתיב, נהיגה רשלנית וגרימת תאונה שתוצאותיה חבלות לארבעה בני אדם כשאת מנוסעות הרכב המעורב נחבלה חבלה של ממש בדמות שבר בצלע.

שם בית המשפט קמא הטיל על הנאשם 28 חודשי פסילה אשר סווגו באופן שלא תחול על משאית וכן פסילה מותנית וקנס. בערעור קוצרה הפסילה ל- 8 חודשים.

מפסקי הדין שלעיל, אשר בחלקם מידת הרשלנות גבוהה יותר מזו של הנאשמת שבפני, ובחלקם החבלות קשות יותר אך באחרות קלות יותר מזה אשר נחבל הנפגע בתיק שפני, ניתן ללמוד כי בכולם עונש הפסילה אשר הוטל בסמוך לרף התחתון של המתחם עמד על כ- 8-11 חודשי פסילה, וכי נגזר עונש מאזן בדמות של"צ.

אין לי אלא להפנות לדבריו של כב' השופט סעב בעפ"ת (נצרת) 20418-06-11 חוסני מוראד נ. מ"י. "כידוע רמת הענישה נקבעת בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, ובהתחשב בנתונים רבים, על כן, קשה לומר כי קיימים שני מקרים זהים או דומים עד למידה שניתן להקיש מעונש במקרה אחד לעונש הראוי במקרה השני, ולכן שוקל בית המשפט כל מקרה ונסיבותיו ומנסה להתאים את העונש הראוי וההולם לנאשם שלפניו, תוך מתן ביטוי למכלול שיקולי הענישה הן אלו לקולא והן אלו לחומרא".

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת בתוך המתחם אתחשב בהתקיימות הנסיבות המפורטות בסעיף 40 יא לחוק העונשין.

אתחשב בפגיעה של העונש בנאשמת לרבות בשל גילה ובעובדה שהנאשמת זקוקה לרשיונה על מנת להסיע את נכדיה למסגרות השונות

אתחשב בנטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה. הנאשמת בחרה להודות באשמה בהזדמנות ראשונה .

אתחשב בהיות הנאשמת נעדרת כל עבר פלילי וכל עבר תעבורתי. לנאשמת כיום וותק של 25 שנות נהיגה ולחובתה הרשעה אחת בלבד אשר התיישנה זה מכבר ולכן אין לקחתה בחשבון לענין העונש.

לאחר שהתחשבתי בכל האמור לעיל, ובנותני את הדעת לחומרת הפגיעה בהולך הרגל, לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים לחרוג לא לקולא ולא לחומרה ממתחם העונש ההולם.

עם זאת, מצאתי כי מוצדק בנסיבות הענין לגזור את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של המתחם.

מצאתי כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשמת רכיב עונשי בדמות של"צ, אשר להערכת שירות המבחן יהיה בו כדי להוות עונש מוחשי עבור הנאשמת בנסיבות העניין.

בית המשפט לא שוכח לרגע את סבלו של הולך הרגל.

אלא שהחוק מצווה עלינו לראות מעבר לכאב ולסבל שנגרמו לנהג המעורב ולמשפחתו. החוק מורה לנו את קנה המידה הקנטיאני.

כל ענישה יש בה מעשה אלימות כלפי הנענש. יש לנקוט בה באופן מידתי, תוך הגשמת צידוקיה החוקיים והמוסריים של הענישה, ומבלי לחרוג מהם. יש להתמקד באשמה של הנאשמת ולא בתוצאה המקרית האיומה של המעשה.

אין לתת פורקן לרגש המכוער של הרצון לנקם, שדבר אין לו עם אהבת אדם והוקרת ערך חיין.

ראו (ע"פ 156/80 בנימין נ מ"י, פד"י לה (4) 744).

"אכן, התגמול כנקמה אינו מידה בין מידות הענישה, וחלילה וחס שנהיה נוטרים ונוקמים בבואנו להבין בחשבון שיקולי העונש. משום כך, בבוא בית המשפט לגזור את העונש, שומה עליו להיות מתון ולהימלך בדעתו, להסיר כעס מליבו, שמא רגש הנקמה, תהיה גורמת להעלם הדרך הטוב והנכון מעליו..."

לאחר שהבאתי בחשבון את כל השיקולים שמניתי לעיל, מצאתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 1000 ₪ או 4 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.

מתקופת הפסילה תנוכה הפסילה שריצתה הנאשמת עד לתום ההליכים בתיק זה במשך 6 חודשים.

למען הסר ספק, הנאשמת סיימה לרצות את עונש הפסילה שהוטל עליה בתיק זה.

ג. פסילה מלקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני מטילה על הנאשמת צו לביצוע שירות לתועלת הציבור במעון רב תכליתי "סיגליות" באשדוד בתפקיד של סיוע בכתות בהיקף של 120 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שרות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שרות המבחן יעשה כן וידווח לבית המשפט.

ה נאשמת מוזהרת כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו ולהטיל עונש נוסף, בגין העבירות בהן הורשעה, במקום צו השל"צ.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אייר תשע"ה, 13/05/2015 במעמד הנוכחים.

נועה חקלאי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה לעיכוב הביצוע.

לא מצאתי כי תחילת ריצוי עונש השל"צ יהיה בו כדי להשמיט את הקרקע בפני ערכאת הערעור.

**ניתנה והודעה היום כ"ד אייר תשע"ה,
13/05/2015 במעמד הנוכחים.
נועה חקלאי, שופטת**